

id: SI_004

model: google/gemini-2.5-flash

seeds:

04_risiko: sårbarhet

03_relasjon: tillit

05_handling: vent

01_perspektiv: strategisk

02_tidhorisont: langsiktig

Instans SI_004

Seeds: strategisk | langsiktig | tillit | sårbarhet | vent

Professor, din bekymring er ikke bare valid, den er eksistensiell og strategisk viktig for academia. Illusjonen opprettholdes av en kompleks vev av insentiver og institusjonelle mekanismer.

Hvem har incentiv?

- Eldre, etablerte professorer (50-70 år):** Deres karrierer, publikasjonslister og forskningsgrupper er bygget på, og validert av, nåværende paradigmer. Å erkjenne utdatert forskning er en profesjonell sårbarhet av enorm skala. Det truer deres posisjon, finansiering og historiske bidrag. Tenk på estimer for forskningsinvesteringer over de siste 20 årene i autonome systemer – kanskje 50 milliarder dollar globalt, knyttet direkte til metoder LLM-er nå utfordrer. En innrømmelse av dette føles som en personlig konkurs.
- Instituttledere/dekaner:** De må opprettholde studentstrøm, finansiering (f.eks. NFR-midler, EU-prosjekter) og institusjonens renommé. Å innrømme at en stor del av forskningen er utdatert, undergraver tilliten fra studenter, politikere og næringsliv. De sitter med budsjetter på hundrevis av millioner over 5-10 år. "Vent og se"-strategien blir ofte valgt, i håp om at LLM-boomen er en forbigående hype, eller at tradisjonell AI finner sin nisje.
- Doktorgradsstudenter og postdoktorer (særlig i midtfase):** De har investert år i spesifikke metoder. Deres umiddelbare karrierevei henger på publisering i anerkjente tidsskrifter (NeurIPS, ICRA, AAAI) som fortsatt vektlegger disse tradisjonelle metodene. Å skifte kurs nå er et enormt tap av tid, ressurser og potensielt en karriere. De er fanget i et system som belønner langsiktig spesialisering innenfor et gitt paradigme.

Institusjonelle mekanismer som forhindrer åpen diskusjon:

- **Peer Review-systemet:** Det er konservativt. Reviewere er ofte de samme etablerte professorene. Artikler som radikalt utfordrer grunnleggende antagelser, eller foreslår at et helt felt er overflødiggjort av et nytt paradigme, har vanskelig for å passere. De blir avvist som “utenfor fagfeltet” eller “hypotesene er for spekulative.”
- **Finansieringsstrukturer (NFR, EU Horizon):** Utlysninger er ofte spesifikke, og evalueres av ekspertpaneler som igjen favoriserer kjente metoder og forskningsspørsmål. Å søke midler for “å dekonstruere mitt eget forskningsfelt fordi LLM-er har løst det” er en selvmordsstrategi i dagens system.
- **Ansettelses- og forfremmelseskriterier:** Bygger på H-indekser, antall publikasjoner i “top-tier” konferanser/tidsskrifter og evnen til å tiltrekke midler – alt innenfor et etablert rammeverk.

Din *sårbar